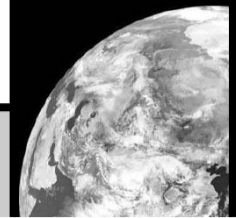

CLAUDE-MARIE VADROT

XAVIER GARCIA: LES MEVES CONVERSES ECOLOGISTES

FOTO → MONTSERRAT ESCAYOLA

Claude-Marie VADROT

*De l'esquerra socialista
al periodisme ecologista*

Claude-Marie Vadrot (París, 1938), periodista i gran repòrter de guerra a diversos mitjans de comunicació francesos, escriptor amb una vasta obra publicada, és sens dubte un dels pioners del periodisme ecologista i de la informació sobre el medi ambient, qüestions que ha tractat en diversos diaris i revistes (*L'Aurore, Le Canard Enchaîné, Le Monde, Politique Hebdo, Le Matin o Le Journal du Dimanche*), així com en treballs per a la ràdio i la televisió. Viatger apassionat arreu del món, va començar la seva militància a l'esquerra del Partit Socialista Francès, tot formant part, amb Michel Rocard, del PSU (Partit Socialista Unificat) i, paral·lelament, amb Brice Lalonde, dels Amics de la Terra, la primera organització social de l'ecologisme francès que va intentar, el 1974, l'aventura electoral.

Claude-Marie Vadrot –ara amb 67 anys– és un vell amic nostre, de quan Santiago Vilanova, col·laborador del seu llibre *Mort de la Méditerranée* (Edicions du Seuil, 1977), el va portar un any més tard a Barcelona per presentar-hi l'edició en castellà, feta per Gedisa. Recordo bastant bé aquella presentació al Col·legi de Periodistes, amb en Vilanova (que hi va escriure un apèndix sobre el litoral mediterrani peninsular) i en Vadrot, amb les seves barbes de maquis de la guerrilla ecològica, explicant amb tot detall desastres, desgràcies i tota mena de calamitats sobre la nostra estimada mare nostrum que algu, potser ells mateixos, van batejar com «mare mortum». Amb el pas dels anys,

no els ha faltat pas bona part de raó, per més que els tecnòcrates del Pla d'Acció per la Mediterrània, sota la bandera de l'ONU –adoptat justament a Barcelona, el 1975– hagin dit i repetit que encara hi som a temps.

De tant en tant, sabíem d'ell per algun reportatge sobre les nostres coses més pròximes, les de l'Ebre (per exemple, aigua, nuclears, plataformes petrioleres, etc.), que no paraven de donar carnassa informativa a l'aclaparador lector de la gran capital. Van ser uns anys de notable tràfec informatiu i viatger. Mentre nosaltres, a Catalunya, tractàvem que les empreses dels diaris respectessin el dret a la informació ambiental, Claude-Marie, des de París i per tot França, anava teixint, també, aquesta necessària complicitat amb tots

aquells informadors i escriptors de la causa ecològica.

Va haver de passar temps, encara, perquè el seu somni es complís. I és que l'objectiu era d'envergadura: aconseguir una Federació Internacional de Periodistes i Escriptors del Medi Ambient, que va poder celebrar, finalment, el seu congrés inaugural el novembre de 1994, a la seu de la UNESCO a París. En Santiago Vilanova hi acudí en representació de la petita guerrilla catalana que encara resistia i subsistia fent l'inimaginable –però sense claudicar– per arribar al cap del mes.

ANY 2000. PARC DE VERCORS

El maig d'aquell any, amb en Vilanova, vaig

poder assistir, al Parc Nacional de Vercors, a les jornades convocades per l'associació francesa d'aquella Federació Internacional, que presideix Vadrot, els Journalistes-Écrivains pour l'Ecologie. Allí, Vadrot, intervingia vivament en els debats i, amb la ironia pròpia d'una cultura elaborada, tractava de suavitzar les discrepàncies que es poguessin presentar. Per allà deambulaven Roger Cans, prestigiós periodista de *Le Monde*, que, amb Marc-Ambroise Rendu, formaven un duet d'anàlisi i investigació de primer ordre de les complexes relacions home-naturalesa. També hi vaig tractar Roland de Miller, expert documentalista, biògraf i escriptor, autor, entre d'altres, del volum *Nature mon amour* (1980), a qui havia conegut quatre anys abans, el 1996, a Tolosa de Llenguadoc, en el curs d'un col·loqui dedicat a Bernard Charbonneau.

Allí, a la regió de la Drôme, en una vastitud d'espai arbrat majestuós, els nostres amics francesos ens van cultivar l'esperit i escalfar l'estómac, ens van passejar per aquells pobles i paratges naturals, tan ben agençats, sense la cosmètica de disseny tan habitual aquí, i els vam dir que sentíem enveja en veure la salvatgeria, tan humanitzada, tan mateix, d'aquell rodal.

Així, vaig anar sabent de la vida i miracles d'aquest parisenc entranyable que és